

Vse priprave so šle gladko in srečno od rok, poroka pri frančiškanih je bila pa taka, da jo Ljubljanci še zdaj pomnijo. Skoraj do srede trga je segala preproga, ki je bila pognjena po cerkvenih stopnicah. Avtomobilov se je lesketala dolga vrsta in prav ko je odzvonilo poldne in je največ ljudi tam okrog frančiškanov, sta se prikazala nevesta Biba in ženin Zmagoljub vrh stopnic iz cerkve, da so ju vsi videli. Stražnik na trgu je z roko ustavil tramvaje in vsa vozila, poln trg gledalcev je strmel in nekatere gospodične so dobile kar solzne oči, tako je bila nevestina obleka krasna.

Črno oblečeni ženin je pa z belo nevesto sedel v ovenčani avtomobil in odpeljala sta se. Za njima se je odpeljala dolga vrsta družic in svatov. Ko je odbrnel s trga zadnji avtomobil, je stražnik zamahnil z roko. Ustavljeni tramvaji in vozovi so se spet premaknili in ljudje so se razšli na vse strani h kosilu.

Po svatbi sta se odpeljala ženin in nevesta z avtomobilom v deželo, ki je še lepša kakor raj punčk, zakaj v nji sije sonce noč in dan. Le škoda, da v tej deželi nikogar dolgo ne pustijo. Kmet ali kraljevič, revež ali bogatin, postava mu velevala, da mora čez nekaj tednov nazaj, odkoder je prišel.

Tako sta se tudi Biba in Zmagoljub vrnila v Ljubljano, kjer živita še zdaj. Imafa mnogo otrok in sta kupila zanje že toliko igrač, da je trgovčev prav lahko prebolel punčko, ki je nekdanj izginila iz njegove izložbe, če je ni že davno pozabil, zakaj ko je izginila, je bil vaš očka še mlad, vas otrok pa takrat niti na svetu ni bilo. Torej veste, da je že dolgo tega!

France Horvat:

Rože na oknih dišijo ...

<i>Rože na oknih dišijo, v urah samotnih drhtijo, kakor da zovejo, kakor da hočejo tebe — o hišica moja.</i>	<i>Jutra kot solze blestijo, zarje večerne rdijo; v žaru se zgrinjajo, s sijem ogrinjajo tebe — o hišica moja.</i>	<i>Rožnato lepi hitijo z juga oblaki — drojijo preko planjave, noseč ti pozdrave gorke — o hišica moja.</i>
--	--	---